

FARKAS

a ködben

J. V. CONNEY

Fuss versenyt az idővel!

Seres Rita a város egyik legjobb magánnyomozója. Megtalálja a hűtlen házastársakat, a szökött tiniket, a rég elveszett rokonokat. Ez az ügy viszont más.

Másfél évvel ezelőtt farkas támadt egy idős asszonyra és tizenhét éves unokájára az erdei nyaralójukban. Életüket az arra járó vadász mentette meg, aki végzett a bestiával.

Nem sokkal a megrázó események után a lány pszichiátriára került. Most, pont egy nappal azelőtt, hogy hazaengednék, valaki betör az intézetbe, és meg akarja gyilkolni.

Ki próbálja elhallgattatni a lányt? És a legfontosabb kérdés: miért?

Rita egyetlen éjszakát kap, hogy megtalálja a tettest. A szálak feledni kívánt emlékekhez vezetnek, vissza életének legszörnyűbb éjjeléhez. Ki a barát, és ki az ellenség? Hol végződik a múlt, és hol kezdődik a jelen? Vajon Ritának sikerül elfognia a tettest, vagy a mélybe rántják szörnyű emlékei?

„A mese, ahol a farkas lehet a legártatlanabb szereplő.”

ProKontra blog

J. V. Conney

krimiket és pszichothrillereket ír. Már gyerekként erről álmodott, de ez nem tűnt elérhetőnek, ezért könnyebben megvalósítható célokat tűzött ki, mint a királynő vagy az olimpikon. Végül jogi pályára lépett. Két gyerek édesanyjaként akkor is rejtélyeket old meg, amikor épp nem történeteken dolgozik. A Farkas a ködben az első megjelent regénye.

Tudj meg többet a könyvről:

Facebook: J.V. Conney

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Azt hittem, a Hatodik érzék óta engem nem lehet átverni. Ennek a könyvnek mégis sikerült.”

*Végh Fruzsina,
író, műfordító, szerkesztő*

„Ez a regény beleragad az olvasó kezébe, és addig nem ereszti, amíg a végére nem ér. Zseniálisan futnak össze a szálak, miközben minden értelmet nyer. Ilyen egy tökéletesen megírt detektívtörténet. A karakterek mind érdekesek, egyáltalán nem hibátlanok, de éppen ettől lesznek igazán emberek. Lendületes, fordulatos és körömrágósan izgalmas krimi.”

*Matyás Petra,
blogger*

„Kreatív, mégis zsánerhű.”

*Fingi-Kator Judit,
szerkesztő*

„Bizonyos emlékeket jobb elfelejteni. De mi történik, ha erre nincs lehetőség? Egy rejtély, amelyben senki sem az, mint akinek látszik. Egy nyomozás, ahol a válaszok is újabb kérdéseket szülnek, és ahol a megoldás közelebb van, mint gondolnánk. Csavaros és feszült krimi, amely nem engedi szabadulni azokat, akik elolvasták.”

*Szeeszkó Ágnes,
szerkesztő*

„A szerzőnek sikerült megvezetnie ezzel a történettel. A barátaim azóta remegve várják, hogy olvashassák a könyvet.”

*Róbert Katalin - Heteina,
író, szerkesztő*

PULSE
VÁLOGATÁS

J . V . C O N N E Y

FARKAS

a ködben

— részlet —

1

MOST

Mindjárt este fél kilenc. Kilépek az irodából, és mielőtt bezárnám az ajtót, beütöm a kódot. Hallom a riasztó ismerős, halk sípolását, majd elégedett mosollyal várom a kihalt, hidegen modern folyosón a liftet. Másoknak kőkevény éjszakázást jelentene, ha ilyenkor indulnának haza, de az én munkám nem ilyen. Ma egész korán végeztem.

A lift ajtaja halk zúgással nyílik ki, és szinte ugyanabban a pillanatban megcsörren a telefonom. A kijelzőre pillantva az örömöm elillan, összeszorul a gyomrom. Felveszem.

– Igen...?

– Van programod estére, Rita?

A kérdés költői. Iván a főnököm, és már azelőtt tudta a választ, hogy feltette volna.

Van programom. Egész éjjel dolgozni fogunk.

Na, nem mintha nem lennék hozzászokva. A magányozói munka kiszámíthatatlan, és akkor még enyhén fogalmaztam. Megcsalások, rajtakapott hűtlen házastársak, otthonról elszökött gyerekek, ez az én specialitásom.

Ezek pedig nem mindig a nyolctól ötig tartó munkaidőben történnek.

Ez most viszont valami más. Iván szokatlanul szűkszavú, és a hangjában is van valami meghatározhatatlan feszültség, ettől pedig a szorongás kövér, szőrös pókként telepedik a mellkasomra.

A taxi már az irodaház mélygarázsában vár.

Bevágom magam a hátsó ülésre, majd megadom az Ivántól kapott budai címet.

– Ismerem – mondja a taxis, és a hanghordozásából azonnal tudom, hogy a beszédesebb fajtát fogtam ki. – Fent van, majdnem egészen a Normafánál.

Hümmögök, majd hangos kotorászás után kiviszem a táskámból a mobilom, és bámulni kezdem a képernyőt. Nem akarok bunkó lenni, tényleg nem. De most képtelen lennék az időjárásról csevegni. Ahhoz túlságosan is lekötnek a kérdőjelek a fejemben.

Kigördülünk a garázból, és az Erzsébet híd felé vesszük az irányt.

Legszívesebben felhívnám Márkot, de taxiban tilos telefonálnunk, és ez nem csak üzleti hívásokra vonatkozik. A magánéletünkre is ügyelnünk kell. Iván komolyan veszi a diszkréciót, és a taxisoknak könnyen megered a nyelvük, ha megkeresik őket a pletykalapok. Márpedig egyetlen kiszivárgott információmorzsa, egyetlen magánéleti botrány is a cég végét jelentheti. Iván elit ügyfélköre nem az a társadalmi réteg, aki egykönnyen megbocsátaná az ilyesmit.

Az igazat megvallva, taxiznom se nagyon kéne, de lassan egy éve nincs jogsim. Még most is görcsbe rándul a gyomrom, ha eszembe jut, miért. Nem tudnám megmondani, mi lett volna a rosszabb: egy komolyabb baleset, vagy ha Iván kirúg. Kevesebbért is repültek már a cégtől, de ha az ember épp száznyolcvannal száguld az üres Soroksári úton az éjszaka közepén, annak nyomós oka van.

Olyankor nem gondol a következményekre. Főleg, ha még ivott is.

Jogsi nélkül ebben a szakmában elég nehéz boldogulni, szóval innentől kezdve maradt az unalmas irodai munka, a Facebookon és egyéb közösségi oldalakon való kutakodás, amíg újra nem vezethetek. Taxival embereket követni? Ilyen csak az amerikai filmekben van. Megfeszülök, ahogy belegondolok, hány hónapig kell még így élnem. A várakozás sosem volt az erősségem, főleg, ha a tét a szakmai előmenetelem.

Kinézek az ablakon.

Lassan araszolunk át az Erzsébet hídon. A sűrű novemberi ködben nem látszik a budai oldal, csak az előttünk lévő jármű féklámpái villannak fel időnként, mint két gonosz, vörös szem.

Megdörzsölöm a szemem. Muszáj az előttem álló feladatra koncentrálnom.

Megnyitom a telefonomon a Google-t, majd beírom, hogy *Vadvirág Magánklinika*, miközben a szemem sarkából látom, ahogy elkanyarodunk a ködbe burkolódzó Szent Gellért-szobor mellett. Hamarosan elhagyjuk a Déli pályaudvart, aztán felkapaszkodunk az Istenhegyi úton.

Mire megérkezünk, szitálni kezd az eső. Kiszállok, a hideg levegő úgy kúszik be a kabátom alá, mintha ezer jeges tűt szúrnának a bőrömbe. Megborzongok. Ötszáz méterre sem vagyunk a tengerszint felett, hogy lehet, hogy ezen a rohadt hegyvidéken mégis mindig több fokkal hidegebb van, mint Pesten?

A Vadvirág egy pszichiátriai magánintézet, amely egy tizenkilencedik századi villában kapott helyet, a Normafához közeli szűk utcák egyikében. A taxisofőrnek persze más címet adtam meg, két sarokkal odébb, mint a valódi úticélom. Iván csak ezzel a feltétellel engedte meg, hogy taxi furikázzon a különböző helyszínekre: sosem maradhat nyoma, hogy merre jártam pontosan.

Fizetek, majd megvárom, amíg a sofőr elhajt, mielőtt elindulnék a klinika felé. Kellemetlen, hideg levegő csípi az arcom, és azt kívánom, bár választott volna Iván egy másik napot erre az ügyre, bármi is legyen az. A járda csúszós és keskeny, egyensúlyozok, nehogy rosszul lépjek. Az kéne még csak, hogy már azelőtt beálljon a térdem, hogy odaérek.

Barátságtalan kőfalak és dárdaként meredező hegyes vaskerítések mellett haladok el, mögöttük a kertben kanyargó kocsifelhajtó végén hatalmas villaépületek pöf-feszkednek, szigorú tekintettel figyelik minden léptemet. Zsebre teszem a kezem, és összébb húzom magam. Megszoktam már, hogy a felső tízezer tagjai rendszeres vendégek az irodában, ettől az utcától most mégis kiráz a hideg. És nem csak a jegesen szemerkélő eső miatt.

Hatalmas, virágformákkal díszített kovácsoltvas kapu fogad. Vajon erről kapta az intézmény a nevét? Átlesek a rácsok között, de olyan halvány a kert világítása, hogy a ködben csupán a kopaszodó vadgesztenyefák sötét árnyékait tudom kivenni. Úgy nyúlnak az ég felé, mint kétségbeesett csontvázujjak egy elhagyatott tömlőben.

Miért nincs kivilágítva az épület? Jó helyre jöttem egyáltalán? A kapu melletti csengőn egyetlen felirat sem jelzi, hogy itt klinika működne. Vagy bármi más, ami azt illeti. Gombóc gyűlik a torkomba.

Nagy levegőt veszek, majd megnyomom a gombot. Néhány másodperc múlva halk berregés hangzik fel, és egy kattanás.

Lenyomom a levél formájú kilincset, az érintése olyan, mintha jeget tartanék a tenyeremben. Senki sem kérdezte meg a nevemet. Érdekes.

Átvágok a kerten, követem a bejáráshoz vezető fehér kavicsos utat, miközben kisebb-nagyobb tócsákat kerülgetek. Nem mindig sikerül, a sötétben pont telibe találok az egyiket. A cipőmbé hideg víz zúdul, a harisnyám nyálkásan

tapad a talpamra. A fenébe! Ma reggel még nem készültem rá, hogy este esőben fogok caplatni, és a nagy sietségben az irodában tartott váltócipőmért sem mentem vissza, így az elegáns cipőm orra teljesen átázott. Egy ronda folt éktelenkedik rajta, akár egy penészes lakás beázott mennyezetén. Még szerencse, hogy alatta a nejlonharisnya hamar megszárad, de attól tartok, hogy a királykék hasított bőrnek annyi.

Bosszúsan evickélek fel két foknyi csúszós márványlépcsőn, majd elhaladok a magas teraszoszlopok mellett. A nedves nejlon ragacsosan fesziül a lábfejemnek.

Az épület nehéz tölgyfa ajtaja résnyire nyitva.

Odabent megvilágítatlan előcsarnok fogad, csak a balra nyíló folyosóról szűrődik felém némi fény. A bejáratall szembem egy üres recepcióspult árválkodik a félhomályban. Vajon hol a portás?

Szerencsére Iván megírta, melyik szobába kell mennem, ezért elindulok a tompán megvilágított folyosón. Jobbra hatalmas, mennyezetig érő ablakok, nyomasztóak, akár az éhesen kitátott, sötét szájak. Balra zárt ajtók sorakoznak. Arra számítottam, hogy hátborzongató hangokat fogok hallani az ajtók mögül: kísérteties suttogást, sírást, kiabálást, de nem. Az egész épület csendes, akár egy temető. Csak a lépteim konganak a márvány kőlapokon.

Megérkezem a 121-es szobához, Iván az ajtóban áll, háttal nekem, ám a lépteim hallatára felém fordítja a fejét, és halványan elmosolyodik. Egy magas férfi áll mellette, akinek röviden bemutat. A férfi ridegen biccent, és barátságtalanul végigmér. Rövidre nyírt, sötétszürke haja van, és kemény vonásai, akár egy katonának. Sosem találkoztunk még, de az intézet honlapjáról bemutatás nélkül is felismertem volna: dr. Magyar Kornél, pszichiáter, a klinika igazgatója.

Iván és az igazgató arrébb húzódnak, hogy jobban belássak.

Bent csak ketten vannak.

A lány az ágy szélén ül. Kábának tűnik. Az arca sápadt, a szeme táskás, homlokán mély vágás húzódik. A füle mögött, a nyakára keskeny vércsik száradt. Összeszorul a torom. A haja sötétbarnás-szürkés, tincsei ápolatlanul tapadnak izzadt koponyájára.

Az ápoló, aki az imént még mellette guggolt, most feláll. Kezében egy mull-lappal a lány fölé hajol, óvatosan megtisztítja a bőrt a homlokán és a füle mögött, majd fertőtlenítőt fúj rá, végül lassan ráhelyezi a lapot a sebre.

Figyelem a lány arcát, ám ő meg sem rezzen. Azt gyanítom, fájdalomcsillapítót kaphatott. Vagy sokkot.

Iván felém fordul és a lány irányába biccent.

– Tudod, ki ez?

Bólintok. Igazából nincs olyan ember, aki ne tudná, felteve, hogy az elmúlt másfél évet nem egy internet nélküli barlangban töltötte.

Persze, már alig hasonlít a régi önmagára, és nem csak a sebek miatt. Az elmúlt időszak láthatóan megviselte. Az arca beesett, csontjai szinte átszúrják a bőrét. Nyoma sincs az ébenfeketére festett hajnak, az egészséges, piros arcszínnek, a gömbölyű idomoknak, amik látszottak a róla készült képeken úgy másfél éve, amikor bejárták a sajtót.

Piroska.

A médiában csak így emlegették. Az igazi nevére már nem is emlékszem. A Nagy Porban megjelent hangzatos címekre viszont annál inkább: *Farkas támadt a nagymamára és unokájára az erdőben!; Hihetetlen: Piroska és a farkas története a válásban!; Mint a mesében: az idős asszony (89) és unokája (17) egy véletlenül arra járó vadásznak köszönheti az életét!*

Az ügyfeleink jó része rendszeres szereplője a bulvár híreknek, így muszáj mindig képen lennem.

A cikkek nyilván szokás szerint tele voltak túlzásokkal, az viszont tény, hogy a farkastámadás után a lány olyan sokkot kapott, hogy a nyaralóból a kórházba, utána pedig

szinte azonnal „egy meg nem nevezett” pszichiátriai intézménybe szállították. Az elmúlt másfél évben egyetlen újságírónak sem sikerült kiderítenie, melyik az.

Hát, én most megtudtam.

– Mi történt? – kérdezem az igazgató felé fordulva, majd azonnal rájövök, milyen rosszul fogalmaztam. Azt, hogy mi történt, nyilván nekünk kell kideríteni, ezért gyorsan kijavítom magam: – Úgy értem, mi az, amit tudunk?

– Megtámadták. A támadó valahogy bejutott a kinti kapun, aztán a nyitott ablakon át bemászott a szobájába.

A rácsos ablak felé nézek és felvonom a szemöldököm. Iván mintha kitalálná a gondolatomat.

– Maga a támadás nem itt történt – mondja és a nyomaték kedvéért a kezével is nemet int.

– Holnap engedték volna ki – veszi át a szót az igazgató. – A gyógyultnak nyilvánított betegeinket már olyan szobákban helyezük el, ahol nincsenek rácsok.

– Ezek szerint újra beszél? – kérdezem, mert eszembe jutnak a cikkek, amik arról írtak, a lány a sokktól teljesen megnémult.

Az igazgató kérdően néz rám.

– Miből gondolja, hogy eddig nem beszélt?

A szívem nagyot dobban. Rosszul emlékeznék? Ivánra pillantok, de ő csak biccent, hogy folytassam.

Nagyot nyelek. A bűncselekményekkel kapcsolatban eddig mindig csak Iván nyomozott, és amennyire tudom, még sosem vont be az irodából senkit. Az izgalomtól felgyorsul a pulzusom. Ez a lehetőség, hogy végre bizonyítsak! A következő másodpercben azonban egy hang sutogni kezd a fülembe, akár egy gonosz manó. *Mi a fenét keresel itt? Ez nem a te területed.*

– A Nagy Porban azt írták... – hebegem, ám az igazgató nem hagyja, hogy befejezzem a mondatot.

– Az egy szennylap! – fakad ki, miközben nagyot legyint, mintha egy szúnyogot akarna lecsapni. – Megnémult, na

persze! Nem, kisasszony, a lány egyáltalán nem némult meg. Poszttraumás stressztől legfeljebb csak a nyolc év alatti gyerekek szoktak. Amit ő produkált, azt úgy nevezik, deperszonalizáció. Röviden: a nyaralóban történekből csak pár apró részletet tudott felidézni. Milyenek voltak a bútorok, hogy nyikordult az ajtó, ilyesmi. Csupa olyan dolog, amit a támadás előtt is rengetegszer láthatott. Magáról a támadásról viszont valóban nem beszélt. Csak azok a pánikrohamok voltak, meg a farkasos rémálmok. Minden álomban ugyanaz a történet: a farkas felfalja, ő pedig a gyomrában reked, és akárhogy is próbálkozik, nem tud kiszabadulni.

– De ezek szerint most már teljesen rendbejött?

Az igazgató ingatni kezdi a fejét.

– Így azért nem fogalmaznék. Valószínűleg sosem jön „teljesen rendbe”. Annyira viszont már jól van, hogy el lehessen engedni a kezét. Persze nem zárható ki, hogy nagyobb stressz hatására visszaesne, például, ha a sajtó holnap reggel megrohamozná az épületet.

– Vagyis a sajtó továbbra sem tud semmit?

– Természetesen nem. A teljes diszkréció nálunk elengedhetetlen, máskülönben nem is tudnánk működni. Gondolom, tisztában van vele, kik járnak hozzánk.

Bólintok, bár igazából csak sejtéseim vannak erről. A klinika honlapja, amit idefele jövet végigfutottam, néhány sablonszövegen kívül nem sokat árult el, a Nagy Porban viszont találtam egy cikket, miszerint a Vadvirág egy olyan luxus-magánpszichiátria, amit kizárólag a felső tízezer számára hoztak létre.

Bár a Nagy Por a leghírhedtebb pletykalap az országban, és mindent, amit írnak, fenntartással kell kezelni, ez az információ mégsem lepett meg. Megszoktam már, hogy Iván nyomozóirodájának az ügyfelei üzletemberek, topmenedzserek, celebek, de szép számmal akadnak köztük politikusok is. Vagyis nagyjából bárki, akinek pénze van.

Egy magándetektív nem olcsó multság, és akkor még enyhén fogalmaztam. Ráadásul a legjobbak közé tartozunk, és Iván igencsak megkéri ennek az árát.

Az igazgató szavai zökkentenek vissza a jelenbe:

– Az elmúlt hónapok hallgatásából úgy ítélt meg, a sajtó végre leszállt a lányról, de ezek után nem tudom, hogy fogjuk elkerülni a botrányt. Ha kihívjuk a rendőrséget, már csak idő kérdése, hogy az újságírók...

Iván megnyugtatóan az igazgató vállára teszi a kezét. Egy pillanatra levegőt is elfelejtek venni. Hát ezért vagyok itt! Ők ketten nagyon is jól ismerik egymást. Iván nem tudja egyedül megoldani az ügyet! *A saját ügyében mindenki vak* – mindig ezt mondja. Ezért életében először több embert is ráállít a nyomozásra.

Az izgalom, mint ezernyi apró hangya fut végig a gerincemen.

Ez lehet a nagy dobásom. A lehetőségem. Ha most igazán jól végzem a munkámat, megjelenik a lapokban a nevem, és özönleni fognak az ügyfelek. Akár az is lehet, hogy Iván felkér, hogy legyek az üzlettársa.

A szívem kalapálása ellenére igyekszem nyugalmat erőltetni magamra. Bármekkora öröm is ez, óvatosnak kellennem.

Ivánnál dolgozni megtiszteltetés, és minden magándetektív álma. Ha viszont elterjed, hogy megszabadult tőled, utána már sehová nem vesznek fel. Iván a falig elmegy bárkiért, aki neki dolgozik, de nem akarsz az ellensége lenni.

Én már csak tudom. Volt alkalmam végignézni egy ilyet, nem is olyan régen. És semmi kedvem hozzá, hogy velem is megtörténjen.

Az igazgatóhoz fordulok. Nagyjából egymagasak Ivánnal, egy pillanatra most mégis úgy tűnik, mintha eltörpülne mellette. Beejtett vállal áll, akár egy megszeppent gyerek.

– Ki tudott róla, hogy kiengedik?

Megvonja a vállát, és mint aki észrevette magát, újból kiegyenesedik.

– Az ápolók, természetesen, bár Áronon kívül mostanra már mindenki fizetett szabadságra ment. És egyébként is: őket szigorú titoktartás köti. Még a saját családtagjaiknak sem beszélhetnek arról, ami az intézmény falai között történik. Meglepődnék, ha bármi kikerült volna tőlük...

Ezzel egyet kell, hogy értsek. A Nagy Por újságíróit ismerve, ha kiszivárgott volna, hol van a lány, előbb megírják, minthogy a támadó kettőt pislog. Bár ki tudja? Talán mégis jobb lett volna. Talán, ha újságírók hada várakozik a kapu előtt, hogy elkészítsék az első fotót Piroska szabadulásáról, akkor most nem itt tartanánk.

– És persze a nagymama – teszi hozzá Iván.

Ezek szerint a nagyfi még él. Gyors fejszámolást végzek: most kilencven éves.

– Egyéb rokon? – kérdezem.

Az igazgató megrázza a fejét.

– Úgy tudom, nincs más családtagja. Legalábbis az elmúlt majdnem másfél év alatt senki más nem látogatta meg. A nagyanyja sem túl gyakran, bár az ő korában talán ez érthető. Igaz, a terápia elején még nem is engedték volna. Nem tett volna jót neki, ha bárki felbukkan a kinti életéből. Aztán meg, az év nagy részében egyébként is látogatási tilalom volt, a Covid miatt.

– Mi van a barátaival?

Az igazgató megrázza a fejét.

– Ha voltak is neki, itt biztos, hogy nem járt közülük senki.

Ez meglep. Amennyire a képekre emlékszem, kedves, mosolygós lány volt. Hogy lehet, hogy nem volt legalább egy barátja, aki bejött volna hozzá? Na, és az osztálytársai? Tényleg senkit nem érdekelt, mi lett vele? Összefacsarodik a szívem.

Persze az is lehet, hogy meg akarták látogatni, de az extrém médiafigyelem miatt a nagyjobbknak láttá, ha még a barátainak sem árulja el, hol van. Szegény lány! Tizen-nyolc évesen nem lesz könnyű a nulláról újrakezdenie. Ebben a korban a barátságok különösen könnyen elkopnak, ha az ember nem táplálja őket napi szinten.

– Kész – hallom a szobából.

Az ápoló végzett a kötözéssel.

Óvatosan lefekteti a lányt az ágyra, majd felegyenesedik. Ekkor veszem csak észre, milyen nagydarab ember. Tömzsi nyakával és izmos hátával azokra a kidobókra emlékeztet, akik a szórakozóhelyek bejáratai előtt állnak. Mindkét karja szőrtelen, és az erek úgy dagadnak rajtuk, akár egy beszteroidozott testépítőnek.

– Mennyire súlyosak a sérülései?

– Rendbe fog jönni – vágja rá az igazgató, mielőtt még az ápoló megszólalhatna.

Nem tetszik, hogy senkinek nem jut eszébe orvost hívni hozzá, ám mielőtt bármit is mondhatnék, Iván szólal meg:

– Megnézhetnék a helyszínt?

Az igazgató biccent.

Az ápoló még egyszer ránéz a lányra, mint aki meg akar bizonyosodni, hogy minden rendben, majd becsukja a szoba ajtaját.

Átvágunk a rideg folyosón, és ahogy távolodunk, a fagyos levegő is mintha megenyhülne. A folyosó végéből meleg fény árad, és egy néhány szobányira lévő, félig nyitott ajtajú helyiségbe érünk.

Természetesen ide nem léphetünk be, elvégre a támadás óta ez mégiscsak egy bűnügyi helyszín, amit a rendőrök majd alaposan átfésülnek.

Ez a szoba valóban más, mint az, ahol Piroska fekszik. A kórteremhez képest már-már valódi hálószoba: a keskeny kórházi helyett egy szélesebb fakeretes ágy, halványlila ágyneművel, felette egy tópartot és egy kastélyt

ábrázoló tájkép, narancssárga ernyős lámpa az éjjeliszekrényen. Egész barátságos lenne, ha a meggyűrődött ágyneműt nem borítanák vörös vércseppek. Ahogy jobban meg nézem, a padlón, sőt, még az ágy melletti falon is találok vérfoltot.

A tekintetem az ablakra siklik. Úgy tűnik, a támadás óta már becsukták, amit nem is csodálok ebben a csípős, őszi időben. Valóban nincsenek rajta rácsok.

– Mit gondol, hogyan támadták meg? – fordulok az igazgató felé.

– Nos, a sérülések jellegéből arra következtetek, hogy a támadó túl gyenge vagy ügyetlen volt hozzá, hogy első nekifutásra komolyabb kárt tegyen benne. Dulakodni kezdtek, legalábbis a lány karján lévő zúzódások erre utalnak. Közben nyomhatta meg a nővérhívó gombot. Ez volt a szerencséje – mondja, és egy kapcsolóra mutat az ágy melletti falon.

Elég nagy ahhoz, hogy véletlenül is meg lehessen nyomni. Vajon tényleg csak a vakszerencsén múltott, hogy Piroska jelzett?

– Belegondolni is szörnyű, mi történhetett volna, ha Áron nem siet a segítségére! Ki tudja, talán már nem is élne.

Hirtelen fogy el a levegőm.

Érzem, hogy a tarkóm a földnek koppan, pedig még mindig az ajtóban állok. Éles fájdalom hasít a fejembe. A fülem zúg, az adrenalin végigszágul az ereimben. Az orromba esőszag türemkedik. Sár ízét érzem. Meg kell mosnom az arcom. Le kell mosnom, most azonnal.

Iván hangja ránt vissza a jelenbe.

– Tudjuk, mivel vágta meg?

Megborzongok, ahogy lerázom magamról az emléket.

Össze kell szednem magam. Nem engedhetem, hogy bárki gyengének lásson. Főleg nem munka közben.

Az igazgató az ággal szemközti fal felé int, és azonnal meglátom. Egy tükör kerete a falnak van támasztva. A belseje láthatóan darabokra tört, a szilánkok a földön hevernek.

– Nem gondoltam volna, hogy egy pszichiátriai beteg szobájában tükör van...

Iván szúrós pillantást vet rám, és azonnal megbánom, hogy nem fogalmaztam tapintatosabban. Mintha kétségbe akarnám vonni az igazgató szakértelmét.

– A legtöbb szobában nincs. De, ahogy az előbb mondtam, őt már gyógyultnak nyilvánítottuk, és holnap hazament volna. Hetek óta itt lakott, és biztosíthatom, nem volt vele semmi gond.

Ránézek a falra. A tojáshejszínű tapéta világosabb ott, ahol a tükör helye volt. A rendőrök majd DNS-mintát vesznek a vérből és az üvegről. Magánnyomozóként ezt mi nem tehetjük meg. Ennyi hátránnyal indulunk. Már ha a tettes egyáltalán hagyott maga után DNS-t.

– Mit gondol, mi lett a fegyverrel?

Az igazgató értetlenül néz rám.

– Miféle fegyverrel?

– Nem hiszem, hogy a támadó abban bízott, hogy majd csak lesz a szobában egy tükör, amivel a lányt megsebesítheti. Aki ilyen támadásra készül, általában visz magával fegyvert.

Az igazgató szeme elkerekedik. Úgy tűnik, ebbe eddig egyáltalán nem gondolt bele.

– Nos, nem találtunk semmilyen fegyvert... – hebegi. – De talán majd Iván...

Nem tetszik, hogy úgy tesz, mintha az egész irodában csak Ivánnak lenne esze, de nyilván ezt nem mondhatom a szemébe.

– Maga már nem látta a támadót, igaz? – kérdezem, szavaimat ezúttal szándékosan Áronnak címezve.

Az ápoló megrázza a fejét.

– Nem volt itt senki, amikor ideértem.

– Az ablak nyitva volt, amikor a betörés történt?

Áron bólint, de nem néz a szemembe.

– Gondolja, hogy ott távozott?

Az ablak felé biccentek. Elég nagy ahhoz, hogy simán átférjen rajta akár egy megtermettebb ember is, egy nagyobb fegyverrel a kezében.

Újabb bólintás.

– Nyitott ablaknál aludt, amióta átköltözött ebbe a szobába és...

– Látja? – vág közbe az igazgató. – Ebből is látszik, mennyire jól volt. Előtte folyamatosan azon aggódott, hogy be vannak-e zárva az ablakok. Tudja, a farkas miatt.

– Mármint a rémálmokra gondol?

Az igazgató biccent. Észreveszem, hogy az ápoló lesüti a szemét és a cipője orrát bámulja.

– Maga szerint is jobban volt? – fordulok felé ismét.

Az igazgató megköszörüli a torkát, de nem törődöm vele. Elhiszem, hogy hatalmas szaktekintély, de ettől még igenis fontos, hogy mások véleményét is kikérjem, még ha ez az orvosi hierarchiába nem is fér bele.

Az ápoló azonban láthatóan nem így gondolja. Zavartan nehezedik egyik lábáról a másikra, majd úgy néz fel az igazgatóra, mint egy kisiskolás, aki épp kikéredzkedik az óráról a vécére.

– Lehetek őszinte?

Az igazgató bólint.

– Nos, én... én egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy támadás történt...

Kis szünetet tart. Látom, ahogy az igazgató már nyitná a száját, de Iván feltartja a mutatóujját, így végül csendben marad, Áron pedig folytatja.

– Mármint, csak azt akarom mondani, nekem kicsit gyanús, hogy ez pont azelőtt történik, hogy végre hazamehet. Úgy értem, ahogy az igazgató úr is mondani szokta,

bármennyire is várják a betegek ezt a pillanatot, az intézet elhagyása egyben félelmetes is lehet. Évekig megszokták, hogy gondoskodnak róluk, minden percüket beosztják, megmondják nekik, mit csináljanak. Napi rutin van, felelősség nincs. Az ilyen traumán átesett betegek ebbe kapaszkodnak. Biztonságérzetet ad nekik. Szóval, hogy is mondjam? Nem ez lenne az első eset, hogy valaki direkt kárt tesz magában, csak azért, hogy bent maradhasson. Miközben persze tényleg elhiszi, hogy megtámadták. Szóval csak annyit akarok mondani, simán lehet, hogy az egész meg sem történt...

– Marhaság! – csattan fel az igazgató. A szavait felém intézi, mintha Áron ott sem lenne. – Maga is látta azt a sérülést! Aki vagdosni kezdi magát, az nem a homlokával kezdi! De ha ez nem lenne elég: ott az a vágás a tarkóján, a bal füle mögött.

Elhallgat, mintha azt várná, hogy magamtól is kitaláljam.

– A lány jobbkezes – sóhajt, miután nem szólalok meg. – Egyszerűen nem áll kézre. Ha valaki elkezdi saját magát vagdosni, azt azért teszi, hogy így vezesse le a feszültséget. Erre pedig a legkézenfekvőbb testrészét fogja választani. Nem vág meg olyan helyet, amit csak nehezen ér el, vagy amihez természetellenesen kellene tartania a kést... vagy a mi esetünkben: az üvegszilánkot. Nem azt mondom, hogy teljesen kizárt, hogy saját magát sebesítette meg. Én csak azt mondom, a valószínűsége elég csekély... De hát épp ezért hívtam ide Ivánt, nem igaz? Hogy ezt kiderítse.

A nyomaték kedvéért Iván vállára teszi a kezét, mintha egyedül ő lenne képes megoldani ezt a rendkívüli ügyet. Megint egyes számban fogalmaz. Iván mindig hangsúlyozza, hogy egy csapat vagyunk, és nélkülünk ő sem tartana sehol, de úgy tűnik, az igazgató nem így látja.

– Mi a helyzet a többi beteggel?

Az igazgató arcán furcsa kifejezés jelenik meg.

– Nincs többi beteg – mondja végül. – Az utolsó páciensünk néhány hete hagyta el az intézetet, csak ő maradt itt, ő is csak holnapig... Legalábbis pár órája még így terveztük. Reggel majd erről is beszélnem kell a tulajdonosokkal...

– Nem értem... Hogy lehet, hogy nincs több beteg?

– A tulajdonosok korszerűsíteni akarnak pár dolgot az épületen. Tudja, klasszicista külső, ultramodern belső, világszínvonalú ellátás. Ehhez azonban pár hónapra be kell zárnunk. Vagyis augusztus óta nem fogadhatunk új páciens, a többiek pedig mostanra már máshova küldtük.

Ez megmagyarázza, miért olyan az a hely, mint egy kísértetkastély. Ráadásul legalább ennyivel is szűkebb a gyanúsítottak listája, bár egyelőre még nem tudom eldönteni, hogy ez jó vagy rossz hír-e.

– Nos, akkor azt hiszem, azt a felújítást el kell halasztaniuk...

Az igazgató ingatni kezdi a fejét.

– Azt nem lehet.

– Miért nem?

– A pályázat és a hitel miatt. Már aláírtuk a szerződéseket, ha most visszatáncolnánk, az súlyos milliárdokba kerülne...

– Mi van a kamerákkal? – terelem vissza a szót a lényegre.

Az igazgató megrázza a fejét.

– A kiköltözés előtt állók szobájában nincs kamera. Tiltja a törvény.

Legalábbis ez a hivatalos szöveg, gondolom. Talán Ivánnak elmondta, ha mégis vannak kamerák a helyiségekben. Később majd megkérdezem.

– És az udvaron?

– Természetesen, az be van kamerázva.

– És?

– Megnéztük a felvételeket, de ebben a rohadt ködben nem látszik semmi.

Felidézem magamban a kovácsoltvas kerítést, a kifelé ívelő, hegyes tuskéivel. Legalább három méter magas. Nagyon nehéz lenne átmászni rajta.

– Mi a helyzet a beléptetőrendszerrel?

– Kóddal működik, de a kódot csak a személyzet tudja. Még vizsgáljuk a kaput, egyelőre sértetlennek tűnik. Mindenesetre, szólok, ha megtudok valamit.

Érdekes. Azt hittem volna, hogy ma már minden intézményben kártyát használnak, de végül is van logika ebben. Elvégre, egyszerűbb egy kártyát ellopni, mint egy kódot.

Hirtelen eszembe jut még valami.

– Mit mondott, mikor érnek ide a rendőrök?

– Egyelőre nem hívtuk ki őket.

Felvonom a szemöldököm és Ivánra nézek, de ő a telefonját görgeti. Ez persze nem meglepő. Iván az egyetlen férfi, akit ismerek, aki tényleg képes egyszerre többfelé figyelni. Megszoktam már, hogy egész beszámolókat hallgat végig úgy, hogy fel sem emeli a fejét a képernyőről, miközben mindig a megfelelő pillanatban tesz valami odaillő megjegyzést.

De ez a hallgatás szokatlan tőle. Vajon miért nem mond semmit?

Az igazgató folytatja:

– Nem szívesen értesítenénk őket, amíg meg nem győződünk róla, hogy mi a helyzet. Ki kell találnunk, hogyan kommunikáljunk, akár a rendőrség, akár a tulajdonosok felé. A sajtóról már nem is beszélek. Az intézetnek nem hiányzik a botrány. Mindent pontosan elő kell készíteni. De persze nem várhatunk a végtelenségig...

Rossz érzés fog el.

– Mennyi időnk van?

– Attól tartok, nem sok. Talán reggel kilencig tudom elhúzni...

Mintha egy erős kéz préselné össze a gyomromat, de igyekszem leplezni. Az igazgatónak elég furcsa elképzelése van a végtelenségről, az egyszer biztos. Ránézek a mobilomra: 21:10. A tarkómon borzongás fut végig.

Nyelek egyet.

Nem egészen tizenkét órám van megoldani életem ügyét. Persze valójában nincs használható tizenkét órám. Ha ugyanis emberekkel kell beszélni, márpedig mindig kell, akkor jó, ha este tizenegyig tudok intézkedni, majd, ha szerencsém van, reggel hattól megint. A kettő között lévő idő holtidő. *Remek.*

– Mikor beszélhetek a lánnyal?

– A sokk miatt a fájdalomcsillapító mellé még erős nyugtatót is kapott, szóval hajnalig szinte biztosan aludni fog. A többit meglátjuk. Ha ébredéskor olyan állapotban lesz, akkor természetesen semmi akadálya, hogy kikérdezze.

Hajnalig. Nem örülök, hogy ennyit kell várnom, de a hajnal legalább még azelőtt van, hogy kiérnének a rendőrök. Talán még lesz esélyem.

– Na, és az aktája?

– Az irodában van. Jöjjenek.

Elindulunk utána, és egy boltíves előcsarnokba érünk. A tekintetem követi a fehérre meszelt oszlopokat. A felső részüket mintha vérrel kenték volna be. Vajon kinek a remek ötlete volt vörösre festeni őket?

A csarnokból kanyargós lépcső vezet fel az emeletre. Az igazgató megindul rajta, Iván követi. Megmarkolom a kovácsoltvas korlátot. A jéghideg fém érintésétől egész testemben megborzongok.

Kerülöm a lépcsőzést, amikor lehet. Ahogy fellépek az első fokra, belenyilall a lábamba a fájdalom. Kis híján felszisszenek, de nem mutathatok gyengeséget. Egészségügyi intézményekben nem kötelező liftet is beépíteni? Körülnézek, de egyet sem látok, és egyébként is: ha Iván és az

igazgató képes felmászni az emeletre, én sem hátrálhatok meg. Veszek egy mély levegőt és lassan kifújom. Vajon hányadikon vannak az irodák?

Felnézek. A plafonról és a falról helyenként mállik a vakolat, de semmi olyan nem tűnik fel, amit milliárdokba kerülne helyrehozni.

A lépcső négyszög alakban megtörve visz fel egészen az emeletig, akár egy vonalzóval megrajzolt kígyó, amely a plafonról lelógó kristálysillárt készül porrá zúzni. Általában nem szeretem a négyszögletes formákat, de most kifejezetten örülök a múlt századi belsőépítészeti megoldásnak és annak, hogy az új tulajdonosok nem építettek spirál alakú lépcsőt a régi helyére. Így legalább van néhány másodpercem megállni a fordulóban.

A második emeletre érve így is remeg a lábam, és sajog a vádlim, amin a csontjaimig hatoló hideg sem segít. Legszívesebben leülnék, ha csak kis időre is, de az igazgató úgy lohol előre a folyosón, mintha ezen a néhány másodpercen az élete múlna. Kénytelen vagyok összeszedni magam, hogy lépést tartsak vele.

Ivánnal szorosan egymás mellett menetelnék, mint két katona. Csak a tarkójukat látom, és ahogy a folyosó végén jobbra fordulnak, a tompa fényű lámpák sárgás árnyalatot kölcsönöznek az arcuknak. A következő szakaszon a falakat fekete-fehér képek díszítik, de nem tudnám megmondani, mit ábrázolnak.

Talán épp ez a lényeg. Hogy mindenki azt képzeljen bele, amit akar.

Az igazgató egy mindkét oldalán vastagon kipárnázott, bordó bőrrrel borított ajtóhoz vezet minket.

Betessékel, majd becsukja maga mögött. A hirtelen támadt csend fojtogató, akár egy kriptá belsejében. Mintha az ajtó a külvilággal együtt minden hangot kizárt volna a szobából.

A helyiség dermesztő. A hatalmas, padlótól a plafonig érő ablakok felől rám zúdul a hideg, pedig nehéz, sötétzöld, félig elhúzott bársonyfüggönyök lógnak előttük, mint a felakasztott hullák. Legalább nem lehet belátni. Nem mintha bárki is járna a kertben, főleg nem ilyen későn. De vajon tényleg nem? Mi van, ha a tettes még mindig itt van, és figyel? Megborzongok.

Az ablakok előtt tömörfából készült íróasztal terpeszkedik, mellette épphogy elfér két szék.

Iván int, hogy üljek le.

Engedelmesen helyet foglalok. A sarokban észreveszek egy elektromos kandallót, de az is teljesen kihűlt. Az igazgató mellém lép, és az asztalon lévő távirányítóért nyúl, fehér köpenyének ujja szinte súrolja az arcom, és abban a pillanatban megcsap a bőréből áradó kellemetlen szag. Citrusos parfüm és etilalkohol keveréke.

– Elnézést kérek a hőmérséklet miatt – mondja –, de nem számítottam rá, hogy ma még vissza kell jönnöm, és mielőtt elmentem, lekapcsoltam mindent. Nekünk is spórolnunk kell a fűtéssel, és hát, tudjátok, hogy van ez... ezek a nyavalyás villaépületek egy pillanat alatt kihűlnek.

Megnyom a távirányítón egy gombot, mire a kandallóban mesterséges, kékes-narancssárgás tűz lobban. Valószínűleg hangulatosnak szánták, ám inkább olyan, mintha azt nézném, ahogy valaki lángot gyújt egy gáztűzhely alatt valamelyik főzőműsorban. Utálok a főzőműsorokat. Eszembe jutnak a békák abban a bizonyos fazékban, akiket lassú tűzön, elevenen főznek meg, és az állatok észre sem veszik. A gondolattól émelyegni kezdek.

Mit nem veszek majd észre?

Az igazgató elém tesz egy sötétkék mappát, a borítóján „Vörös Anna” felirattal. Vörös Anna, tényleg! Ez a lány neve.

Kissé csalódottan veszem el a feltűnően vékony doszsiét, miközben a tapintása alapján próbálom megtippelni,

hány oldal lehet benne. Kettő? Három? Mi tagadás, ennél azért többre számítottam.

Leteszem a mappát magam elé az asztalra, majd felnézek Ivánra.

– Belenézhetek?

A magánnyomozóknak sokkal korlátozottabbak a lehetőségeik, mint a rendőrségnek. Nem kukkanthatunk csak úgy bele mások személyes adataiba, még akkor sem, ha az ügyfelünk – jelen esetben az intézet – ezt szeretné. Szükségünk van írásos felhatalmazásra az érintettől, és Iván nagyon szigorúan veszi a szabályokat. Egyetlen hiba után is bevonhatják a cég működési engedélyét. Iván megrázza a fejét.

– Várj még! Dani már úton van a nagyihoz az engedélyért.

Dani az egyik kollégám. Még csak huszonegy éves, és jelenleg ő áll a céges hierarchia alján.

– Miért kell az ő engedélye? – csodálkozom. – Azt hittem, a lány már elmúlt tizennyolc.

Az igazgató megrázza a fejét.

– Igen, de gondnokság alatt van. Amikor betöltötte a tizennyolcat, még nem volt valami jól. A gyámhivatalnál elintéztük, hogy a kezelés idejére még a nagyanyja legyen a gondnoka. Persze, ennek semmi jelentősége nem lett volna, ha holnap távozik, de így...

Megint az aktára nézek. Egyáltalán nem biztos, hogy lesz benne bármi, aminek hasznát tudom venni. Valószínűleg tele lesz orvosi szakszöveggel, amit úgysem értek.

– Mi a helyzet a kezelőorvosával? Mikor beszélhetek vele?

A lázlap olvasgatásánál talán többre megyek azzal, ha közvetlenül a lány pszichiáterét kérdezem. Az igazgató rám néz.

– Én vagyok a kezelőorvosa.

Ez meglep. Azt gondoltam volna, hogy ilyen vezető beosztásban nem ér rá arra, hogy betegekkel foglalkozzon, de egyelőre jobbnak látom, ha nem reagálok erre.

– Attól tartok – szólal meg Iván –, nem tehetünk semmit, amíg nincs itt az engedély. Bubót köti az orvosi titoktartás, nem igaz?

A megszólítás megüti a fületem. Az igazgatóra nézek, de mintha fel sem tűnt volna neki, hogy Iván Bubónak nevezte.

– És van még valami, amit eddig nem mondott el? Valami, ami releváns lehet Anna kezelésében és nincs benne az aktában?

Az igazgató egy pillanatra elgondolkodik, majd megvonja a vállát.

– Nem hiszem. De szólok, ha eszembe jut valami, – mondja, majd hozzáteszi: – Akkor nem is zavarok tovább. Ha ásványvízre vagy kávéra lenne szükségük, a konyha a földszinten van, a hallon át, a folyosó végén balra.

Fel akarok állni a székből, hogy kezet fogjak vele, de megelőz.

– Maradjon csak, kisasszony – mondja, majd kis szünet után hozzáteszi: – Hosszú éjszaka vár magukra.

Iván az ajtóhoz kíséri az igazgatót, és mielőtt kilépneek rajta, még éppen meghallom, ahogy a férfi halkán odasúgja neki:

– Nem fogja elszúrni a kislány, ugye?

Forróság önti el a testem. A kezem ökölbe szorul.

Kislány a nénikéd!

Iván rám néz. Próbálom félrekapni a tekintetem, de már késő. Tudják, hogy hallottam.

Felállok, és elindulok az ajtó felé.

– Azt hiszem, mégiscsak kérek egy kávé – mondom, majd átslisszanok Iván és az igazgató között, miközben igyekszem magam minél kisebbre összehúzni, nehogy véletlenül is hozzájuk érjek. Ha egy filmben lennék, most

mindegy „véletlenül” meglökném az igazgatót a vállammal, de a valóságban nem vagyok ennyire bátor.

– Mondták már neked, mekkora barom vagy, Kornél?
– hallom még a hátam mögött Iván hangját, mielőtt befordulok a sarkon és a lépcsők felé veszem az irányt.